

ПРАВДА

Независимъ информационенъ вестникъ.

Редакторъ: СТАНЧО НОЙКОВЪ.

Телефонъ № 133.

ВСИЧКО ВЪ ПРЕДПЛАТА

Абонаментъ — 80 лева.

Годешни и свадбени 60 лв.
Некролози и благодарности по 2 лева на квадрат. сантим.
Търговски реклами и др. по 1 лв. 50 ст. квадрат. сантим.
Официални обяви. 2 50 лв. с.
Прист. обявл. 1 50 лв. на дума.
Въ хроника 6 лева на редъ.
Отделенъ брой 2 лева.

Добри Щилияновъ

Адвокатъ

Нѣма да приема на имения си день 22 мартъ.

СКРЪБНА ВЕСТЬ

На 13 т. м. се помипа въ гр. Котелъ, следъ дълго боледуване, незабравимата ни съпруга, майка, дъщеря, сестра и бълдъза

Юрдана Д. Бояджиева

(родена П. Бянова на 32 г.)

Оселото се извърши на 14 того въ църквата Св. Св. Апостоли Петъръ и Павелъ.

Опечалени: мъжъ Дачо, дѣте Христо, майка Йовка, свекъръ Христо; сестри: Марийка и Недѣлка; братя: Бяно, Райко и Дончо; снахи: Йовка и Апка; зетьове: Вълчо и Панайстъ.

Явна благодарностъ.

Подписавата Яна Николова отъ гр. Сливенъ, махала Екиджамъ № 489, отъ Мъе Име и отъ името на детето ми Димитъръ изказвамъ най сърдечна благодарностъ на Г-да, Г. Стефановъ синове, които сж имали високохуманната идея да застраховатъ при Чинувническото Слествено застрахователно Дружество всички тѣхни работници и служаци за почтената сума 22. милиона лева и съ това, при случай на смъртъ и злополука осигуратъ дѣцата на застрахованитѣ съ материални средства позволяющи да бждатъ изхранени до възраст, когато ше бждатъ въ състояние сами да се прехранватъ.

Мъжътъ ми Никола Димитровъ, предачъ въ текстилната фабрика на казанитѣ Господа бе застрахованъ съ полиця №125987. отъ м. г. и безъ да е платилъ нито стотинка, азъ и детето ми получихме ведъча следъ смърта му сумата 20.000 л. отъ поменатото дружество.

Исказвайки публично нашата благодарностъ, пожелаваме здраве и дълъгъ животъ на человеклюбивите господа Г. Стефанови, и успѣхъ въ предприятията имъ.

Сливенъ, 31 Януарий 1926. г.

Признателка (под.) Яна Николова.

Само за меранлии на лозя.

Продаватъ се на износни условия:

Ново лозе отъ 28 декара въ мѣстнѣтъ „Гючма“ отъ които 13 декара посадено мина година, останалото мѣсто реголвано 50 с. м., оградено съ телъ. Въ сждото сж стоварени камъне за съграждане на къща.

Лозе отъ 11 декара въ мѣстн. „Аганата“, отъ което 4 декара 6 годишно, 4 декара 3 годишно, останалото маточникъ, съ 9 плодни круши и др. овощни дръвчета.

Споразумение при Никола Сарживановъ. — Сливенъ.

3-1

Кач. МЕШОВЪ КЮМЮРЪ на складъ въ хана на ХЮСМЕНАА

(сбора на фйтонджитѣ) на конкурентни цѣни, продава НАЙДЕНЪ Ц. НАЙДЕНОВЪ — сждия ханъ.

ХИРУРГЪ - ВЖВОЛЪКАРЪ ЕКАТЕРИНА Г. ГЕОРГИЕВА

Свършила въ Германия, открива

ВЖВОЛЪКАРСКИ КАБИНЕТЪ ВЪ ГРАДА

у-ца Буд ска (попъ Енювата къща).

Празника на залесяването въ училищата, неговата роля и значение.

„Унищожението на Горитѣ е най добрия указателъ за упадъка на една нация“.

Нойто е посадилъ поне едно дръвче, не е напразно миналъ живота си на земята“.

(Арабска пословица).

Между многото въпроси, които изискватъ големи усилия и упорита планомерна работа отъ страна на всички близки до народа кръгове на нашата интелигенция, за да се занаяти страпата отъ катастрофи и да се повдигне общото благосъстояние, не съмнено и на видно мѣсто стои тоя за запазване на горитѣ, спирање на обезлесяването и залесяването на обезлесенитѣ и пустующи земи.

Горитѣ сж скъпъ природенъ даръ, съ който щедро е надарена нашата родина, но тя може да бжде жестоко наказана отъ сждата тая природа за неумело и не разумно отнасяне къмъ тоя нейнъ даръ.

За големо съжаление, подобна опасностъ — да изпитаме жестокиче удари на съдбата, не само, че съществува, но, неше е много далече и издната катастрофа въ това отношение, ако не се взематъ на време бързи и ефикасни мерки за спирање и поправяне на злото.

Въ страни, гдето нѣма гора владее гладътъ, мизерията и сиромашията; страна, която е изгубила горите си, изгубена е и самата тя.

И, не напразно, още преди повече отъ 250 год., възродителятъ на Франция, Великиятъ реформаторъ Колбертъ е надлъгъ вистѣлъ, че „Франция ще загине отъ недостигъ на гори!“ И днесъ, положението на нашето отечество едвали ще е по завидно въ това отношение отъ колкото, това на Франция отъ преди 250 години? Ощо известенъ фактъ е, а това може да се провери и отъ най-повърхностния наблюдателъ че въпреки всички строги постановления на закона и усилията на властѣта, специалистъ и други малки и голъми деятели, служители на зелената емблема, горитѣ въ България все повече се намаляватъ, пустующитѣ мѣста се увеличаватъ, зелената площъ се обезлесява и свързанитѣ съ това бедствия се чувстватъ все по-силно. Горитѣ този прекрасенъ даръ на природата, вѣрния другаръ и защитникъ на земледѣлеца, назителъ и разредителъ на животворната влага, отъ незапомнени времена и до денъ днешенъ сж подложени на едно безмилостно, хищническо унищожение.

Девастиратъ се даже и тамъ, гдето трѣбва съ всички сили да бждатъ запазени. Лицето на природата се обезобразява и ние, съзнателно или не, превръщаме Земята въ пустиня! . . .

Оголването на Горската площъ у насъ продължава така, като че ли никой не вижда и не съ-

нава бдѣщидѣ нещастия на които съ това е обречена родната ни земя. Нещастие е толкова по-големо и страшно, че то не може да се види и съзнава отъ всички наведнажъ. И не така скоро ще се сение Народътъ ни, но тогава немали да бжде много късно? . . .

Всичко това показва, че не е достатъчно само да се санкциониратъ известни мероприятия, съ които се цели запазването на горитѣ; не са достатъчни и усилията, колкото и големи да бждатъ те, на отделнитѣ личности и органи на властѣта; тези усилия могатъ да се укажатъ даже и напразни, ако не се последватъ отъ съзнателното стурничество на целия народъ.

Въстонавяването на нарушеното равновесие въ природата е едно отъ най-необходимите усилия, които ние трѣбва да направимъ, ако искаме да си осигуримъ благополучно съществуване. [Ние трѣбва да възвремъ горитѣ и водитѣ на обезлесенитѣ и запустели мѣста, колкото и много, обаче, да могатъ да направятъ специалиститѣ, отделните личности, корпорации и учреждения, то ще бжде всекога много малко въ сравнение съ онова което има и трѣбва да се извърши, когато условията за гарантиране успеха и на най-малкото и начинание липсватъ.

Търсѣйки причинитѣ за това положение и средствата подготвяне на една по радостно бдѣще, неможе да не спремъ вниманието си на следнитѣ няколко обстоятелства: Липса на всякакви знания у широкитѣ народни маси за значението на гората и нейната роля въ природата и живота на човека; липса на достатъчно съзнание за бедствията, които идатъ, като последяца отъ обезлесяването; Грубо и егостично, даже неприязнено отнасяне къмъ това обществено и природно богатство, отъ което всички се ползватъ, а никой не го създава, нито цени; невежество, даже претсжно и недѣверчиво отнасяне къмъ съветитѣ и начинанията на специалистъ и други деятели въ тая областъ; незнание, какъ да се помогне и какво всеки може да стори?

Заключението отъ гореизложенитѣ факти следва само по себе си: то е прѣскание на знания, постепенно създаване любовъ и привързаностъ къмъ гората и ползѣтъ отъ нея, каквито има създадени вече домътъ и нивата, и организиране на обществения трудъ за масова и съзнателна работа.

Колко правдиви сж въ това отношение думите на големия и

страстенъ любитель на гората, руския професоръ Д. Кайгородовъ, казани въ неговия прекрасенъ предговоръ къмъ книгата му „Беседа върху Рускитѣ Гори“: „За да обикнемъ нещо, трѣбва да го познаемъ — неможе да се обича това що се не знае. Който обикне гората той ще и я пази. Човѣкъ охотно цени и пази само това, което обича а горитѣ иматъ голѣма нужда отъ такива приятели и защитници“, нека, проче, броятъ на тии приятели и защитници на горитѣ расте отъ денъ на денъ, до като не остане нито единъ несъзнателенъ врагъ на горитѣ, а съ това и на собственото си благоденствие.

Плтица за постигане на посочената цѣль има много. Едно обаче, трѣбва да се има предвидъ: че, все пакъ, училището и школната възраст сж мѣстото и времето за най-широко и най-дълбоко въдействие въ това направление, а именно: да се възпита младото поколение въ любовъ и привързаностъ къмъ гората и природата, да му се внуши нуждата отъ разумно ползуване отъ горитѣ и да се създаде умение и навикъ какъ да се сажатъ и отглежда гората.

Много е мислено и у насъ върху тоя въпросъ; много колебания и съмнения сж преживени; различни инициативи и опити сж правени и пречи сж срещани, следъ всячко това, трѣбва да се признае, обаче, че посочванитѣ средства и начини за работа не сж почти никакъ приложени у насъ, по могатъ да бждатъ една трайна и ползотворна работа.

Днесъ, като първо и най-привлекателно начинание по така избрания пътъ и по примера на културнитѣ и напреднали Държави е безрезервното вече приемане и учредяване още отъ миналата година на „Празника на залесяването“ за учащата се младежъ отъ всички родове училища и у насъ, като въ определенъ денъ въ годината ученицитѣ ще посаждатъ дървета.

Недостатъчно още известенъ у насъ, но отъ нѣколко десетилетия — прилаганъ въ много страни, този обичай е успѣлъ вече да се укорени по тѣхъкъ начинъ и да даде такива резултати, че ежегодното уреждане на „Празника на залесяването“ въ нѣколко страни е добило значение на една държавна и обществена необходимостъ.

Единъ примеръ за това: Въ единъ отъ сев. Американскитѣ Щати, Небраска, населението, така безмилостно и безъ съмѣтка унищожавало горитѣ си, што цѣлата територия на Щата се указалъ съвсемъ оголена. Като последиствие отъ това се явяватъ намаляване и пресъхване на Рекитѣ, суши, неплодородие, съ една речъ Щатътъ се обръналъ въ мрачна и гладна пустиня! Чакъ тогава започва, обаче да идва съзнанието за стореното зло, като се дошло до убеждението, че трѣбва да се въстановятъ така лекомисленото унищожени гори. Между многото други мероприятия въ това направление, презъ 1886 година съ специаленъ законъ те въвели „Празника на залесяването“, като въ определенъ денъ отъ годината, ученицитѣ отъ всички училища трѣбвало да сажатъ дървета. По-тоя начинъ въ продължение само на 15 години въ щата Небраска били посадени повече отъ 355 милиона дървета, а това сж кржло 600 хиляди декара залесена площъ! . . . Следъ 25 години Щатътъ станалъ вече не узнаваемъ — покритъ отъ ново съ зелени млади гори. Пречие, нека и ние да

